

РЕШЕНИЕ

№ 251

гр. Велико Търново, 29.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО в публично заседание на петнадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Теодорина Д.

Членове: Йордан Воденичаров
ЯВОР ДАНАИЛОВ

при участието на секретаря АЛБЕНА П. ШИШМАНОВА
като разгледа докладваното от ЯВОР ДАНАИЛОВ Въззивно гражданско дело № 20224100500365 по описа за 2022 година

Производството по реда на чл. 310 и сл. вр. с чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 37/03.03.2022г. по гр.дело № 868/2021г. по описа на РС-С, съдът е отхвърлил предявените от П. СТ. К. с ЕГН *****, от гр.С, ул.Ч." № ..., иск против ПДТГ "Д.Х" с ..., със седалище и адрес на управление гр.С, ул."Д.Х", представлявано от Директора Л.Л Д.: иск по чл. 344, ал. 1 т. 1 от КТ за признаване на уволнението й за незаконно и за отмяна на Заповед № 271/19.11.2021г. на Директора на ПДТГ "Д.Х"; иск по чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ за възстановяване на заеманата от нея преди уволнението длъжност, и иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 225, ал. 1 от КТ, за заплащане обезщетение обезщетение за времето, през което е останала без работа, вследствие уволнението за срок от 6 месеца, ведно със законната лихва върху нея, начиная от датата на предявяване на иска до окончателно изплащане на сумата, като неоснователни.

Против решението е подадена въззивна жалба от П. СТ. К., чрез пълномощника й адвокат В.К.. Счита решението за неправилно, необосновано и в противоречие с материалния и процесуалния закони. Било нарушено правото му на защита с произнасяне от съда по непосочени от ответника основания от работодателя за правилността на уволнението. Твърди, че съдът неправилно е ценил събраните по делото доказателства и така е достигнал до неправилни погрешни изводи. Моли съда да отмени обжалваното решение и да уважи предявените обективно съединени иски.

В отговора на въззивната жалба ПДТГ "Д.Х" гр.С, чрез пълномощника си адвокат Ц.Д. счита решението за правилно, постановено при спазване на материалния и процесуалния закон.

Въззивният съд намира въззивната жалба за допустима, отговаряща на изискванията на чл. 260 и чл. 261 от ГПК, същата е подадена в законовия срок, от процесуално легитимиран субект, имащ правен интерес от обжалването, чрез постановилия атакувания акт първоинстанционен съд.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 269 от ГПК настоящата инстанция констатира, че обжалваното съдебно решение е валидно, а с оглед обхвата на обжалването - и допустимо в обжалваните части. Първоинстанционният съд е бил сезиран с предявени от П. СТ. К. против ПДТГ „Д.Х“ гр.С при условията на обективно кумулативно съединяване искове за признаване на уволнението за незаконно и за неговата отмяна, за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност и за заплащане на обезщетение за оставане без работа в резултат на уволнението за срок от шест месеца и с правно основание чл. 344, ал.1, т.1, т.2 и т.3, вр. с чл. 225, ал.1 от КТ.

Съдът, като взе предвид доводите на страните, събраните по делото доказателства и съобрази разпоредбите на закона, намира за установено следното и достига до следните правни изводи:

Страните са били във валидно трудово правоотношение по трудов договор №265/27.09.2005г., като жалбоподателката е заемала длъжността „Портиер“. Със Заповед №271/19.11.2021г. трудовият ѝ договор е прекратен считано от 22.11.2021г. на основание чл.328, ал.1, т.2, изр.2 от КТ вр. чл.326, ал.2 от КТ, поради съкращаване на щата.

Безспорно е установено по делото съкращаването на единствената щатна бройка при работодателя-ответник на длъжността „портиер“, което е настъпило преди уволнението на жалбоподателката.

Жалбоподателката страда от заболяване с водеща диагноза – Последици от полиомиелит и общо заболяване – Последици от полиомиелит Пес еквинус на дясната скочна става. Двустранна гонартроза по-изразена вдясно. Трайни функционални нарушения и дегенеративни промени в гръбначния стълб, което не е заболяване посочено в чл.1, ал. 1 от Наредба №5 от 20.02.1987г. за болестите, при които работниците, боледуващи от тях имат особена защита по чл.333, ал.1 от КТ и не попада сред изброените в разпоредбата. Поради това същата не се ползва със защитата по чл.333, ал.1, т.3 от КТ. Жалбоподателката твърди, че е трудоустроено лице по чл.333, ал.1, т.2 от КТ и се ползва със закрилата при уволнение.

От ангажираните по делото доказателства, се установява, че с ЕР №2217 от 05.11.2013г. на „МБАЛ Павликени“- ЕООД-гр. Павликени, на жалбоподателката е била определена трайно намалена работоспособност 76% за срок от три години - до 01.11.2016 г., с водеща диагноза – Последици от полиомиелит и общо заболяване – Последици от полиомиелит Пес еквинус на дясната скочна става. Двустранна гонартроза поизразена вдясно. Трайни функционални нарушения и дегенеративни промени в гръбначния стълб. Като противоположни условия на труд е посочено: Тежък физически труд. Пренатоварване на долните крайници. Продължително ходене пеша. След изтичане на срока на това експертно решение по делото липсват доказателства за това жалбоподателката да се е явила пред ТЕЛК за ново решение. Същата и не твърди да се е явявала след това на ТЕЛК, а счита, че с отпуснатата ѝ пожизнено пенсия за инвалидност се установявано и обстоятелството, че е трудоустроена.

Съдът не споделя доводите на жалбоподателката в жалбата ѝ, че е била трудоустроено лице към момента на уволнението и не е била задължена да се явява отново на ТЕЛК след изтичане на ЕР №2217 от 05.11.2013г. на „МБАЛ Павликени“-ЕООД-гр. Павликени, тъй като с отпуснатата ѝ пожизнена пенсия за инвалидност нейната нетрудоспособност била установена като постоянно съществуваща. Действително съгласно чл.73, ал.3 от КСО пенсиите за инвалидност на лицата, навършили възрастта по чл. 68, ал. 1, се отпускат пожизнено. Според чл.30, ал.2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж, ако лицето е навършило възрастта по чл.68, ал.1 от КСО през срока, за който му е определена трайно намалената работоспособност, пенсията се счита отпусната пожизнено от датата на навършване на възрастта. Тъй като жалбоподателката е навършила възрастта по чл.68, ал.1 от КСП през срока, за който ѝ е била определена трайно намалената работоспособност по ЕР №2217 от 05.11.2013г. на „МБАЛ Павликени“- ЕООД-гр. Павликени, то пенсията ѝ се счита за отпусната пожизнено. Оценката на работоспособността на работника от ТЕЛК обаче, не може да бъде заместена от

съществуването на право на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване.

Ответникът по жалбата е изискал и мнение/разрешение на ТЕЛК преди уволнението, за наличието на закрила на работника по чл.333, ал.1, т.2 и т.3 от КТ. Според изготвеното ЕР №1179 от 15.11.2021г. на „МБАЛ Павликени“-ЕООД-гр. Павликени, жалбоподателката не страда от заболяване, включено в Наредба № 5 от 20.02.1987г. След като срокът на действие на предписанието по ЕР №2217 от 05.11.2013г. на „МБАЛ Павликени“- ЕООД-гр. Павликени е изтекъл на 01.11.2016г., липсват доказателства за това жалбоподателката да е трудоустроен работник по смисъла на КТ към момента на прекратяване на трудовия ѝ договор, за да се ползва от закрилата по чл. 333, ал. 1, т. 2 от КТ. Освен това, в ЕР на ТЕЛК от 2013г. не е предписано трудоустрояване на жалбоподателката, а са посочени противопоказания за труд. Предвид заеманата от жалбоподателката длъжност „портиер“, същите противопоказания не са били свързани с работата ѝ, поради което липсва и предписание на здравните органи по чл.317 от КТ за трудоустрояването ѝ. Поради това и работодателят при уволнението на жалбоподателката не е бил длъжен да иска предварително разрешение от инспекцията на труда по чл. 333, ал. 1, т. 2 от КТ.

С оглед изложените мотиви и уволнението на жалбоподателката е законосъобразно, а предявеният иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ е неоснователен.

Неоснователността на главния иск за признаване уволнението за незаконно и неговата отмяна обуславя и неоснователността на иска за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност с правно основание чл. 344, ал.1, т.2 от КТ.

Неоснователността на иска по чл. 344, ал.1, т.1 от КТ обуславя неоснователността и на иска по чл. 344, ал.1, т.3, вр. с чл. 225, ал.1 от КТ за заплащане на обезщетение за оставане без работа поради уволнението, тъй като обуславящата предпоставка е незаконността на уволнението, искът за което е отхвърлен.

Предвид изложените мотиви, решението на първоинстанционния съд следва бъде потвърдено.

По отношение на разноските за въззивното производство, с оглед изхода на спора по въззивната жалба, жалбоподателката следва да заплати на ответника по жалбата сумата от 710 лв., съставляваща сторени по делото разноски пред въззивната инстанция.

Водим от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 37/03.03.2022г. по гр.дело № 868/2021г. по описа на РС-С.

ОСЪЖДА П. СТ. К. с ЕГН *****, от гр.С, ул.Ч." № ..., да заплати на ПДТГ "Д.Х" с ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр.С, ул."Д.Х", представлявано от Директора Л.Л Д., сумата от 710 лв. /седемстотин и десет лева/, съставляваща направени по делото разноски пред въззивната инстанция.

Решението подлежи на обжалване пред Върховният касационен съд на Република България в едномесечен срок от от 30.06.2022г. – денят, който е посочен за обявяване на решението.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____